

skal gå tabt eller i hvert fald ikke komme til sin fulde ret i den nye struktur. Der udtrykkes bekymring for, at kommunerne selv skal føre tilsyn med specialinstanserne, mens der skal være statsligt tilsyn med de særlige specialundervisningstilbud, der skal placeres i regionen. Hvorfor skal kommunerne føre tilsyn med sig selv på det her område?

Faktisk udtrykkes der utrolig meget bekymring i de høringssvar, der er kommet ind, og det synes jeg da er reaktioner, som vi bestemt ikke kan sidde overhørig, men som må tages dybt seriøst.

Dertil kan så nævnes, at den ellers nogenlunde udmærkede foranstaltning, som hedder VISO, desværre kun er skabt til at yde rådgivning til institutioner og kommuner og ikke til enkelte borgere, som det har været nævnt adskillige gange her i salen i dag. Det havde også været ønskeligt.

Igen: Den amtslige ekspertise er med det her lovforslag ikke sikret på nogen som helst måde, når den enkelte amtslige ekspert på et eller andet område kan komme til at sidde i en kommune langt væk fra det sted, hvor kompetencen er påkrævet. Hvis man ser på, at der kan være bedre uddannelsesmuligheder for unge udviklingshæmmede, så er der også rigtig meget at se nærmere på i det her lovforslag. De forskellige handicaporganisationer har meget længe ønsket en egentlig lovfæstet ungdomsuddannelse, så unge udviklingshæmmede og andre med funktionsnedsættelser kan få ret til det, som alle andre unge har ret til i dag, nemlig en ungdomsuddannelse.

Jeg skal lige citere en rapport fra Danmarks Evalueringsinstitut, som de har udgivet i 2003 om specialundervisning for voksne. Den konkluderer, at unge med særlige behov vil have ret til at modtage undervisning i forlængelse af folkeskolen på linje med andre unge, og denne ret bør sikres ved lov, så Danmark kommer på niveau med de øvrige skandinaviske lande.

Videre hedder det, at i den forbindelse bør undervisningstilbuddene udvikles til en egentlig ungdomsuddannelse. Der bør tages politisk stilling til uddannelsens formål, indhold m.v., så en ny ungdomsuddannelse kan defineres ud fra mål og ikke ud fra elevernes handicap.

Kl. 19.25

For os i SF lyder det helt rimeligt, at unge handicappede får samme ret til uddannelse som andre unge. Det er desværre ikke blevet til så meget i undervisningsministerens forslag. Så

vidt jeg kan se, fremgår det kun af bemærkningerne til nr. 29 i det her lovforslag, at:

»Som led i regionernes tilbud er der efter forslaget mulighed for at tilrettelægge særlige ungdomsuddannelsesforløb for fx sent udviklede. Hvis der oprettes sådanne tilbud, vil deres finansiering m.v. være omfattet af den rammeaftale, som regionsrådet indgår med kommunalbestyrelserne.«

Det er simpelt hen for tyndt. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, hvad der taler imod at indføre en egentlig lovfæstet ret til ungdomsuddannelse for unge handicappede, og at der tages politisk stilling til uddannelsens formål, indhold osv.

Så vil jeg sige, som det også er sagt af fru Anne Baastrup, at SF ser frem til selv de mindste ændringer af det her forslag, men vi ønsker selvfølgelig fuldstændig banebrydende ændringer af det for at kunne stemme for lovforslaget.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Pernille Rosenkrantz-Theil.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Grundlæggende er der jo det med det her forslag, at vi tidligere har haft specialundervisning inddelt i to forskellige områder, nemlig § 20, stk. 1 og § 20, stk. 2, altså de lette og de tunge specialundervisningsbehov. Jeg tror sådan set, at de fleste enten har hørt om eller kender børn, som har haft brug for ekstra hjælp og ekstra støtte, for hvad angår § 20, stk.1-området har mere end 15 pct. af alle børn og unge i Danmark på et tidspunkt været under denne her ordning.

Når vi til gengæld taler om § 20, stk. 2-børnene, taler vi om under 5.000 børn i hele Danmark. Det betyder selvfølgelig, at der er meget, meget stor forskel på de her områder, hvor § 20, stk. 2-området er væsentlig tungere end § 20, stk.1-området. Ikke desto mindre er der jo alle gråzonerne. Jeg tror, at ud over, at de fleste enten kender eller har hørt om børn og unge, som har brug for lidt ekstra hjælp og støtte, så vil de fleste i hvert fald have hørt om børn, der falder mellem de to stole, altså mellem den lette og den tunge specialundervisning.

Ingen kan være i tvivl om, at der eksisterer kassetænkning i kommunerne i dag, og at kommuner og amter, fordi man har haft opsplittningen, nogle gange har været lidt bedre til at tænke i økonomien, end de har været til at tænke i barnets egentlige behov. Derfor er der da al mu-